

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1113/24
7.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће више саветника Јелене Савић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 Кривичног законика (КЗ) у вези члана 30 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и браниоца окривљеног, адвоката Маријане Краљ, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду 10К.бр.439/22 од 17.05.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана **07.11.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и браниоца окривљеног, адвоката Маријане Краљ и пресуда Вишег суда у Београду 10К.бр.439/22 од 17.05.2024. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 10К.бр.439/22 од 17.05.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, па га је суд применом наведене законске одредбе, те чланова 4, 42, 45, 54, 55а и 63 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 1 (један) месец, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.06.2022. године. На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен је од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, који падају на терет буџетских средстава суда. На основу члана 258 став 4 ЗКП, наведеном пресудом, оштећени ББ, упућен је на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА, осудити на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година,

-окривљени АА, без навођења законског основа, али из садржине жалбе произлази да се иста односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и одлуку о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и укине првостепену пресуду а спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и суђење пред комплетно измењеним судским већем и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Маријана Краљ, због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду у погледу правне квалификације и у погледу висине изречене казне окривљеном.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр.1180/24 од 24.10.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и преиначи првостепену пресуду, само у погледу одлуке о казни, тако што ће окривљеног АА, због кривичног дела за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудити на казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, а да се жалбе окривљеног и његовог браниоца, одбију као неосноване и пресуда у непреиначеном делу, потврди.

Апелациони суд у Београду, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

– жалбе су неосноване.

Побијајући првостепену пресуду, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Маријане Краљ, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена исказа оштећеног и испитаних сведока, те оцена одбране окривљеног, тако што се у жалбама износи сопствена анализа наведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде, а с тим у вези, оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени АА извршио предметно кривично дело за које је оглашен кривим.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио на основу доказа изведених у доказном поступку, пред првостепеним судом, а побројани на страни 3. образложења првостепене пресуде, које доказе је првостепени суд ценио, како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге, из којих је прихватио исказ оштећеног и других сведока, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног и у ком делу.

Исказ оштећеног ББ, детаљно је интерпретиран и оцењен у побијаној пресуди, а оштећени је описао све околности повређивања и то да му је окривљени прву повреду ножем задао док су били у стојећем положају, када је замахнуо ножем и мало га боцнуо, односно додирнуо ножем у леву страну испод пазуха, а када су били на поду, да га је убо у леву страну испод пазуха, док је био надвијен над њим и крв почела да шикља, да му је повредио и главу и зна да има секотину на теменом делу, а исказ оштећеног у овом делу потврђен је налазом и мишљењем судског вештака др Слободана Савића, из кога произлази да се не може искључити да је површина секотина у левом плећном пределу била прва нанесена, када су се оштећени и окривљени налазили у усправном положају, окренути један другом у лице, а нож био у десној шасти повредиоца, односно окривљеног, како се то и наводи у исказу оштећеног, да се убадање ножа у леви пазушни предео, односно ово повређивање могло догодити када су се оштећени и повредилац налазили у положају у којем се повредилац налазио на поду у лежећем положају на леђима, а оштећени изнад њега, лицем окренут ка повредиоцу, а при том нож могао бити у десној руци повредиоца, како се то и наводи у исказу оштећеног, те да је и повреда у виду режњасте секотине на граници потиљачног и теменог предела, нанесена тангенцијалним дејством оштрице механичког оруђа, у које спада и оштрица предменог ножа, а појашњено од стране судског вештака на главном претресу, да ова повреда није настала дејством тупине механичког оруђа, односно ударом главе о неку тупу, тврду површину, те да је убодина грудног коша, са улазним отвором, у левом пазушном пределу у време наношења представљала тешку телесну повреду опасну по живот, док су друге две повреде представљале лаке телесне повреде, а све три повреде скупно процењене у време наношења тешку телесну повреду опасну по живот, која опасност је отклоњена благовременом и адекватном лекарском интервенцијом. Са наведених разлога, по оцени Апелационог суда у Београду, правилан је закључак првостепеног суда да је из доказа изведених у доказном поступку, те чињеница утврђених њиховим извођењем, са потребним степеном извесности доказано да је окривљени АА, у време и на месту како је то ближе описано у изреци пресуде, након вербалног сукоба са оштећеним, због мобилног телефона, када је оштећени покушао да напусти лице места, прво ножем дужине 26 цм и дужине сечива 14,5 цм, оштећеном нанео лаку телесну повреду и то површну секотину у левом плећном пределу, дужине око 5 цм, након чега су наставили вербалну расправу, а потом, док је оштећени руком држао окривљеног за врат, оштећеном наведеним ножем задао убодину грудног коша, са улазним отвором у левом пазушном пределу, која повреда је у време наношења представљала тешку телесну повреду опасну по живот, као и лаку телесну повреду у виду режњасте секотине на граници потиљачног и теменог предела, које повреде скупно процењене су у време наношења представљале тешку телесну повреду опасну по живот, а која опасност је отклоњена благовременом и адекватном лекарском

интервенцијом.

Надаље, насупрот жалбеним наводима окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Маријане Краљ, да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани, односно да се само бранио од напада оштећеног, док је са друге стране само оштећени навео да је окривљени држао нож у руци, док остали сведоци то не наводе, због чега је суд требало да прихвати одбрану окривљеног, да је био у афективном стању и у страху од напада оштећеног, да није имао ни свест, ни намеру да лиши живота оштећеног, јер да је то имао, дело би и довршио, за шта је имао могућности, те да изведени докази осим исказа оштећеног, упућују на то да је окривљени поступао у нужној одбрани, односно у прекорачењу нужне одбране, оцењени су и одбијени од стране Апелационог суда у Београду, као неосновани.

Ово стога, што је током поступка на основу анализираних доказа изведених у доказном поступку, те чињеница утврђених њиховим извођењем, утврђено да је окривљени критичног дана преко супруге ВВ позвао оштећеног да се нађу, како би му вратили његов телефон "Viko", а да он њима заузврат понесе неки други телефон који је у исправном стању, што је оштећени и урадио, да су му окривљени АА и сведок ВВ, на станици, где су се нашли, рекли да иду на друго место где ће га чекати његов телефон, што није желео, али је због ВВ која му је уливала поверење ипак пошао и када су му у стану ГГ, рекли да немају његов телефон и да он њима дугује телефон који је у претходном догађају поломио, о чему није имао сазнања, рекао им зашто су га преварили и када је схватио да му неће вратити телефон, покушао је да напусти стан, али се окривљени испречио испред њега, држећи нож у руци и није могао да га обиђе и оде до врата, како би изашао, да би окривљени замахнуо ножем и мало га боцнуо, односно додирнуо ножем у леву страну испод пазуха, а затим док је окривљени био на поду, а оштећени над њим, клечећи на њему и држећи га једном руком за врат, како би му избио нож из руке, окривљени га је ножем убо у пределу грудног коша, а такође, ножем га је ударио и по глави, након чега је оштећени напустио лице места тражећи помоћ. Надаље, а по правилном налажењу првостепеног суда, нужна одбрана је она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремени противправни напад и како је чине два елемента и то постојање напада и одбијање напада, при чему и напад и одбијање напада морају да испуне кумулативно законом одређене услове, док су налази да у конкретном случају, нису испуњени услови у погледу постојања напада од стране оштећеног, у смислу његове противправности, када се има у виду да је претходно обећање окривљеног да ће оштећеном вратити телефон, условило да оштећени пође са њим и његовом супругом у стан ГГ, да му је у стану окривљени рекао да нема његов телефон, а да он њима дугује телефон, који је претходно поломио, а што није знао и када је хтео да напусти стан, јер је схватио да му неће вратити телефон, окривљени је стао испред њега са ножем у руци и исти му нанео повреду у левом плећном пределу, дакле, да је окривљени смишљено, знајући да нема телефон оштећеног, који је требало да му врати, због чега је оштећени и пошао са њима до места где су му обећали да ће му исти вратити, изазвао оштећеног да након повређивања, бесан што немају телефон, крене према њему, а затим када је окривљени пао на под, а оштећени клекнуо на њега и једном руком га држао за врат, а другом покушао да му избаци нож из руке, окривљени му је, док су се налазили у том положају нанео још две повреде ножем, од којих једну тешку телесну повреду опасну по живот, то све наведене радње оштећеног, по правилној оцени првостепеног суда, не

представљају напад у кривично-правном смислу, јер се оштећени штитио од претходне противправне радње окривљеног, када му је окривљени држећи нож у руци, претходно угрозио интегритет, па у таквој ситуацији се не може радити ни о нужној одбрани, нити пак о њеном евентуалном прекорачењу, јер истој мора претходити напад од стране оштећеног, а што у конкретном није био случај.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја бића кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 Кривичног законика, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметно кривично дело извршио са умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози.

Наиме, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Маријане Краљ, да умишљај окривљеног спорном приликом није ишао за тиме да оштећеног лиши живота, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно ценећи психички однос окривљеног АА према извршеном кривичном делу, имајући у виду при том све изведене доказе, радње које је окривљени предузео и околности под којима је то учинио, нашао да је окривљени био свестан својих радњи и да је хтео њихово извршење, те да је био свестан да предузетим радњама, тј. убадањем оштећеног у пределу грудног коша, односно левог пазушног дела, истог може лишити живота, те да је то и хтео, дакле, да је поступао са директним умишљајем, који је био усмерен на лишавање живота оштећеног ББ, због чега је првостепени суд правилно закључио да је умишљај окривљеног и то директан, био усмерен на лишавање живота оштећеног, која последица није наступила, јер у конкретном случају смртни исход је спречен захваљујући благовременом и адекватном лечењу.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Маријане Краљ, Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о избору врсте и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног, ценио породичне прилике окривљеног, односно да му је супруга о којој се стара болесна, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је према извештају из казнене евиденције, окривљени вишеструко осуђиван, да је између осталог правноснажно осуђиван и због извршења кривичних дела против живота и тела људи, па како је окривљени осуђиван два пута, на казне затвора у ефективном трајању изнад једне године и да из списка предмета, односно извода из регистра лица лишених слободе од 17.05.2024. године, произлази да је окривљени отпуштен са издржавања казне затвора дана 23.08.2019. године и да од отпуштања до извршења новог кривичног дела није протекло пет година, то су у конкретном случају испуњени услови за примену одредбе члана 55а КЗ, те је правилно првостепени суд окривљеног АА, због извршеног кривичног дела из члана 113 КЗ у вези са чланом 30 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, сходно члану 45 КЗ и 55а КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 1 (један)

месец, у коју казну ће му се сходно одредби члана 63 КЗ урачунати време које окривљени проводи у притвору, ближе наведено у побијаној пресуди.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени осуђен, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим околностима на страни окривљеног АА, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду, којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није у довољној мери ценио значај отежавајућих околности на страни окривљеног, пре свега његову вишеструку осуђиваност (правноснажно је осуђен седамнаест пута), да је чак седам пута осуђиван за кривична дела са елементима насиља, што је испољио и у предметном догађају, при том учинивши чак теже дело које је стицајем околности благовременом и адекватном лекарском интервенцијом и збрињавањем оштећеног остало у покушају, као ни околности под којима је окривљени кривично дело извршио, и то употребом ножа дужине 24 цм, сечива 14,5 цм, што све указује на висок степен кривице код окривљеног, те га је због тога било нужно осудити на строжу казну, оцењени су као неосновани. Ово стога, јер је првостепени суд правилно имао у виду и ценио све околности, како олакшавајуће, тако и отежавајуће које стоје на страни окривљеног, а које су од значаја приликом одмеравања висине казне, између осталог и ранију осуђиваност окривљеног, који је вишеструки повратник у вршењу кривичних дела, као и структуру кривичних дела за која је правноснажно осуђиван ранијим осудама, дајући наведеним околностима одговарајући значај. Наиме, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд оценом свих наведених околности у односу на окривљеног АА, нашао да је казна затвора у трајању од 10 (десет) година и 1 (један) месец, сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног.

Жалбени наводи окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Маријане Краљ, којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није ценио чињенице да је кривично дело остало у покушају, да је изостала било каква тежа последица по оштећеног, те да је окривљени добровољно одустао од даљег извршења кривичног дела за које је осуђен, због чега је било нужно изрећи му блажу казну, оцењени су као неосновани, имајући у виду законом прописану казну за кривично дело за које је окривљени АА оглашен кривим, те постојање свих напред наведених околности, које стоје на страни окривљеног, а које су од значаја приликом одмеравања висине казне, које по оцени овог суда не оправдавају ублажавање казне окривљеном, имајући при том у виду пре свега ранију вишеструку осуђиваност окривљеног, врсту кривичних дела за која је правноснажно осуђиван, те висину казни на које је осуђен по ранијим правноснажним пресудама, чиме су се стекли услови за обавезну примену института вишеструког поврата из члана 55а КЗ, који је првостепени суд и применио и у погледу чега је дао јасно и аргументовано образложење у првостепеној пресуди, на страни 28. и 29., које у целости прихвата и овај суд, као другостепени, са којих разлога није било услова за изрицање блаже казне окривљеном,

те је жалба окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Маријане Краљ у овом делу одбијена као неоснована.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић